

4.- LA DÈCADA DELS VUITANTA: ANYS DE CANVIS POLÍTICS I SOCIALS

Núria Garcia i Llanta
Jesús Castro i Chesa

4.1.- El cau de l'any 1981 al 1985

Els començaments dels anys vuitanta son especialment anys de canvis al nostre país. Feia poc que, el 1978, s'havia promulgat la Constitució de l'Estat i també que, el 15 d'octubre del 1979, s'havia aprovat l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Abans, però, d'aquests esdeveniments, va haver-hi la restauració de la Generalitat de Catalunya provisional pel president Josep Tarradellas al retorn de l'exili de França.

Els ciutadans ens anem acostumant als comicis i votacions, als mítings i a la propaganda dels partits. Després de 40 anys de fosc, exercim els drets democràtics amb il·lusió i esperança. Les eleccions legislatives, autonòmiques, locals, etc., són el plat fort de la participació ciutadana en els afers polítics.

Però també hi ha d'altres qüestions socials importants per a la gent en aquest procés de canvi. En l'àmbit de l'ensenyament també són temps de lluita. Aconseguir l'escola pública, catalana i en català, gratuïta i de qualitat és l'objectiu d'ensenyants, pares i nens. I es fan manifestacions als carrers, a les places, a les ciutats i viles amb aquesta finalitat. Caldran encara molts anys d'aquesta dècada per arribar a aconseguir aquesta fita. El col·lectiu Rosa Sensat serà el pal de paller que aglutinarà aquest moviment. A Sant Just Desvern, l'escola de l'Ateneu serà de les primeres a integrar-se a la xarxa d'escola pública. El poble, la gent, posen l'accent i les expectatives de futur en l'accés a l'ensenyament superior per a llurs fills en règim d'igualtat d'oportunitats per a tots els que tinguin el nivell per accedir-hi.

En un altre ordre, l'Estat negocia l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea (CEE). Negociacions dintre i fora de les fronteres. Es parteix d'un tractat d'adhesió, i es vol una integració plena. Discussions, conferències, reunions a alt nivell de tècnics i polítics. Fixació de calendaris d'integració

per etapes, acords i signatures. Són els anys del predomini de les polítiques econòmiques monetaristes, anàlisi de la inflació, deute públic, balances de pagaments, evolucions del Producte Interior Brut (PIB), el preu del diner...

La imatge de l'home i la dona del carrer pertany a un coneixement primari del que és l'Europa Comunitària. Uns països, els del Nord, industrials i cultes, rics i respectuosos en les llibertats. Hi ha, doncs certament, una certa il·lusió i curiositat per ingressar en aquest club restringit de països del nord de la Mediterrània.

Però és en el camp del treball on la dècada ens depara grans i sorprenents canvis, ja que passem gradualment d'ésser una societat en plena ocupació, amb índex d'atur de l'ordre del 4% de la població activa, en les dècades dels seixanta i setanta a un índex, acabant la dècada del vuitanta que passarà del 20%. Les dades més altes, a més, dels països que componen la CEE.

A nivell mundial, assistim a la greu injustícia que suposa l'empobriment dels països del Tercer Món (3.000 milions de persones, el 80% de la població de la Terra), 4/5 parts, que malviuen o moren en el Sud, produït, per les xifres del deute que tenen amb els països rics del Nord, del Banc Mundial i del Fons Monetari Internacional.

I el camp del lleure, sens dubte es veu influenciat per les condicions de la situació laboral. Molts joves en edat de treball tenen serioses dificultats per accedir-hi. I això porta com a conseqüència les dificultats per a la formació de parelles estables, ja que tenen veritables dificultats per a l'accés a l'habitatge i a la planificació de l'economia familiar. En aquesta situació, els joves han d'anar reorientant les seves accions i és en el cantó del lleure on es van valorant els efectes moderadors que tenen llurs activitats en la doble vessant social i psíquica. Es va aconseguir en els joves practicants d'activitats de lleure (esplai, cau, ateneu, esports, parròquia...) un reforçament de determinats aspectes personals positius amb la seva immersió en tasques i accions lliurement escollides i acceptades. Aspectes com són assolir i valorar la pròpia autoestima i la consecució d'objectius personals.

És amb aquest context amb què em trobo a Sant Just Desvern. Fa 12 anys que visc al poble junt amb la meua dona Montserrat Giró i els nostres fills Jordi, Mariona i Oriol.

Jo havia fet escoltisme de jove a l'Agrupament dels Boys Scouts de Catalunya, de Barcelona, al Josep M. Folch i Torres, on havia dut una Secció de Minyons.

El treball que segueix a continuació ha estat elaborat conjuntament per Núria García i Jesús Castro. De vegades trobareu un llenguatge evocador en la seva narració i d'altres un llenguatge concret, és fruit del treball dels dos autors.

En aquell temps, hi havia de rector a la parròquia del poble mossèn Ramon Graner i durant els anys en què ens vàrem tractar, la nostra relació va ésser molt entranyable. Un dia, el mossèn em va proposar un càrrec de cap dels nois i joves del Cau, però jo en aquell moment estava molt enfeinat en coses del treball i no el vaig acceptar.

En un cert moment i espai del temps vaig poder assistir com a espectador a una activitat de cara al poble en un treball de l'equip de caps de Toni Gai (el meu predecessor en l'Agrupament). Cercaven nens per a la llopada. Recordo que en tenien quatre o cinc, i la seva dedicació en sortides de diumenge matinals al parc Güell i activitats obertes al poble per tenir més llobatons era realment notable. Arribaren fins i tot a fer una gran cuca fera, que passejaren pel poble un diumenge al matí i també un gran festival a la porta del Cau amb representacions obertes al públic amb l'ajut dels Ràngers i els Pioners.

Temps èpic. Toni Gai i el seu equip en plena moguda, al Parador de Sant Just Desvern. Any 1981. (Fotografia i Col·lecció de Jesús Castro)

Estic convençut que aquell treball de base va ésser el principi d'una nova embranzida i que ha anat continuant en els anys.

Un bon dia em vaig assabentar que al Cau hi feia falta un cap d'Agrupament i jo m'ho vaig pensar. Tenia ja 41 anys i tres fills i després de rumiar-ho poc vaig decidir presentar-me al càrrec amb la condició que els caps m'acceptessin un cop presentada la candidatura. Així ho vaig fer i era conscient que durant un temps estava a "prova". A poc a poc, vaig anar veient que estava integrat dins del grup i jo he de dir que m'hi trobava molt bé. De fet, durant el temps que vaig romandre entre aquells nois i noies vaig ésser molt feliç. I aquest record encara em perdura.

En la primera reunió de caps que vàrem fer al Cau en motiu de la meva autopresentació recordo l'interès de tots els participants. Diria que tenien les orelles dretes i els ulls ben oberts, aplegant les impressions inicials que anaven sortint. La mirada i l'expressió dels ulls de la Consol Cortès, la recordaré. Les seves ninetes anaven i venien seguint els fils de la conversa i l'expressió del rostre mostrava entre curiositat i entusiasme, per l'interès que despertaven els diversos temes comentats.

Vaig pensar que des del primer moment era bo trobar un successor en la meva tasca, així que al cap de poc de temps vaig proposar al Consell la Cristina Robles com a cap d'Agrupament conjunt, càrrec que va ésser acceptat, cosa que va permetre reforçar el nostre equip amb dues persones que serien la base junt amb la resta dels caps.

A fi de seguir les activitats, tots els dissabtes a la tarda passava pels caus i observava les coses que es feien. M. Jesús Junquera i Gemma Avià amb els Llops, Núria Garcia i Consol Cortès amb els Ràngers i Cristina Robles i Josep M. Pino amb els Pioners, finalment, el Truc amb Josep Sánchez. Aquell primer Nadal varen preparar el Festival Nadalenc a la masia de caç Gelabert. Hi va haver cançons, actuacions i força gresca. I també, és clar, els regals de l'amic invisible.

L'Equip de Caps ens vam proposar quatre grans eixos d'actuació al llarg del curs:

- La preparació del curs pròpiament dit, amb activitats puntuals, sortides i campaments d'estiu.
- La participació en la nostra demarcació del Baix Llobregat (El Pont, en el poble de Sant Boi), on l'ambient de la gent i la relació entre els pobles comarcals eren obertes i d'amistat.

- La integració en el Consell Pastoral de la parròquia.
- La Formació de Caps a través dels cursos que, començant per la FOCA bàsica, es feien en el si del Moviment a Catalunya.

La feina dels caps d'Agrupament estava, doncs, servida i perquè les coses rutillessin calia ajudar, sense fer nosa, estar-hi present sense ser advertits i participar en tot allò que fos un espai escolta. Així, vàrem anar a les sortides dels grups, als camps d'estiu i als camps conjunts de Setmana Santa.

Certament, era en aquestes sortides on la relació personal i les vivències feien avançar en el mutu coneixement. En un foc de campament on es feien actuacions, els Ràngers debatien el cas d'un assassinat, hi havia defensor, acusat, fiscal i públic, i cadascú feia seus els diversos papers. Les interpretacions eren sublimes. Quina empenta posava el defensor a trobar arguments per al seu patrocinat. I el fiscal, en les seves acusacions. He estat convençut que en moments com aquells se sembraven llavors de futurs advocats i persones de dret.

Les petites descobertes dels Llobatons, quan el seus caps feien un reguerot al voltant de la tenda. La utilització del càvec com a eina de treball. Les cançons i danses dels grups i el petit significat que alguns menuts demanaven als més grans. El gimnàs dels matins, les reflexions en grup i tantes coses més, eren viscudes amb intensitat.

Les curses de karts també foren un element integrador de la gent de l'Agrupament. La primera vegada que vaig viure la cursa em va impressionar.

En aquell temps el Cau era l'organitzador únic i oficial de la cursa.

Confeccionava un pressupost i es nomenava una comissió per a l'activitat, i fins i tot s'obria una llibreta en una caixa, que registrava els fluxos monetaris. A banda, les petites comissions s'encarregaven d'efectuar les diverses tasques.

Era especialment significativa l'arribada de la palla per a la cursa. Aquesta era descarregada del camió pels nois i noies i repartida al llarg del circuit durant la tarda i la nit del divendres. A més, es quedaven tota la nit del dissabte en vetlla per torns cuidant que les bales de palla no fossin preses per gent despistada. Després de la cursa, aquesta palla era carregada a braç una altra vegada dalt del camió i portada al lloc de destinació, can Coscoll, una masia del poble.

Es temia sempre la pluja, ja que a més a més de crear una situació de risc més alta als corredors, la palla en mullar-se perdia el valor de retorn. Després de la cursa, ja el diumenge a la tarda o a la nit, amb escombres, es tractava de recollir la palla residual que quedava a les voreres a fi que al matí del dilluns no quedés cap senyal de la cursa dels dies abans.

4.2.- Les activitats

4.2.1.- Campaments

Curs 1981/1982. Branca de Llops-Daines. Podem esmentar el campament a la Pobla de Lillet a l'estiu. (El curs va ésser dedicat a les belles arts i a la descoberta de Barcelona).

Curs 1982/1983. Campament conjunt amb la branca de Ràngers-Noies Guies a Vidrà, on es va en posar en pràctica diversos tallers d'astrologia i d'altres fets durant el curs.

Representació, l'any següent, per els Ràngers-Noies Guies d'un taller de titelles amb tot el que això va comportar: decorats, vestuaris, guió..., per als nens del poble de Vidrà (ja que durant el curs aquesta havia estat la tasca majoritària).

En la Branca de Pioners-Caravel·les, en el curs 1982/83 per Setmana Santa, es va fer un campament a la Vall de Camprodon, amb base al poble de Setcases amb sortides diàries a Costabona i els voltants.

El curs 1984/1985, el campament d'estiu dels Ràngers-Noies Guies va ésser dedicat a instal·lacions de pionerisme a Borredà. Es van construir una taula amb bancs, unes latrines treballades i tota una sèrie d'instal·lacions per a la cuina, graelles, clot d'aigües greixoses, taula, escriptori de plats fet amb cordills i un forn fet al talud de la muntanya amb la mateixa terra d'argila (on es feren unes bones paelles i pastissos, tots ells de bona qualitat, en el punt just de cocció i de gust immillorable).

L'estiu del 1985, la Branca Pioners-Caravel·les va fer un campament a la Vall Ferrera, on es van posar en pràctica els tallers d'energies alternatives, centrats en l'ús de l'energia solar. Es va construir una nevera i dutxes d'aigua calenta, també un molí hidràulic. La creació d'energia elèctrica va resultar força reeixida.

Les curses de karts van arrelant al poble. L'assistència de públic és cada cop més nombrosa i la participació de corredors va més enllà dels membres de l'Agrupament.(Col.lecció Núria Garcia)

En aquest camp base, es varen fer sortides pels voltants. La més important de totes va ésser al cim de la Pica d'Estats, el 8 d'agost, “*tot i que ens va nevar a pocs metres d'arribar-hi, però això no va ésser obstacle per assolir-lo*”, diu Olga Garcia, membre de l'expedició.

Any 1986. Al Prepirineu, l'història de l'indi que havia vingut al campament d'estiu dels Ràngers per demanar ajut per recuperar el tòtem de la seva tribu, allà, al nord-est del Canadà, i que d'acord amb les descripcions donades pel bruixot de la tribu es trobava en un indret de la regió prepirinenca, donà peu que la fantasia del món dels indis i els tòtems fessin possible la participació en la seva recerca. Aquesta se centrava en unes runes d'una ermita als voltants del Pic de l'Àliga. Els noies i noies vestits d'indis havien de trobar, rescatar i tornar el tòtem a la tribu, per tal que aquesta pogués continuar la seva existència en el temps i en el seu espai.

La retrobada per fi del tòtem se celebrà amb un gran foc de campament i danses índies.

4.2.2.- Travesses

Durant el curs 1981/1982, la Branca de Pioners-Caravel·les i la Branca de Truc van fer moltes travesses. Per Setmana Santa, la travessa del Pedraforca, i a l'estiu, al Cadí i a la Cerdanya. L'any següent, a l'estiu, al Canigó.

La Branca Truc, per Setmana Santa del curs 1981/1982, travessa de 4 dies pel Cadí. L'anècdota és que es varen perdre a causa del desglaç, és a dir, el camí segons el plànol era un riu i varen agafar un altre camí, sense adonar-se que el camí correcte era agafar el riu. Quan se'n varen adonar, eren molt lluny i hagueren de tornar enrera, en plena llum de lluna.

Per poder arribar al refugi, fou necessari de descalçar-se unes quantes vegades. A l'estiu d'aquest mateix any es va fer travessa pel Montardo-Aigües Tortes-Sant Maurici i la Vall de Bohí, durant 11 dies.

Curs 1983/1984, a l'estiu, pel Truc, travessa des del Canigó fins al mar. La preparació de la sortida va ser força interessant, estudiant les corbes de nivell en el plànol i revisant l'itinerari en el curvímetre. El temps de travessa, els estris, el menjar. Les hores de conversa i de preparació a la pista, al carrer, al bar de l'Ateneu, ... I ja molt després, dalt del Canigó i la baixada cap a Sant Miquel de Cuixà; quina calor! I la set d'aigua i de fruita... i els meravellosos presseguers que trobem pel camí, amb aquella ombra i unes branques de saborós fruit, de color vermell rogenc.

4.2.3.- De la promesa escolta

Any 1982. Branca de Ràngers-Noies Guies, al solar de la Moreta a Santa Maria de Matamala (Les Lloses). Vàrem fer promeses els nous membres de la unitat.

Primavera de 1984. Trobada de l'Agrupament a can Ginestar, tots en cercle (fins i tot hi havia convidats) i al centre la Teresa Castellví (ajudant de la Branca Llops-Daines), recitant la llei escolta i promentent el seu compliment. Li va ésser lliurat el fulard i curiosament es va obrir una febre de promeses que volent aprofitar aquella ocasió es varen apuntar a fer-les també.

4.2.4.- De la relació comarcal i la formació de caps

Gairebé tots els caps i ajudants, com també membres del Truc, varen passar durant aquells anys pel Pont. Els dossiers dels camps d'estiu, la presentació i la posterior avaluació, les peticions de subvencions i les relacions d'assegurances a més de les assemblees de nucli, on es posaven a discussió grans temes, com el de la confessionalitat i d'altres, tots ells passaven per la demarcació.

L'estada en el Pont suposava una certa integració comarcal de la nostra gent. I també l'assumpció de tasques de formació dins la demarcació, amb l'Equip de Caps Especialistes de formació. Posteriorment hi hauria més incorporacions en aquelles tasques de gent nostra com Josep M. Pino, Llorenç Sanjuan, Inma Rubio, Ferran Tost, Vicenç Llàcer i d'altres.

Camp d'estiu a Borredà. Unitat Ràngers-Noies Guies. Vista de les instal·lacions de la cuina. (Curs 1984-1985). Fotografia de Núria Garcia.

La Formació de caps ha ocupat des de sempre un lloc important dins de les ocupacions dels caps. L'interès per assistir a la FOCA bàsica pels iniciats, alligonsats per les històries i anècdotes dels veterans, eren sens dubte una part de l'incentiu. L'altre era adquirir coneixements i formació per a la tasca d'educadors en el temps de lleure. Les sortides als camps d'Escola de Formació de la demarcació atreïen pel seu contingut, atenció personal dels monitors i la forma de presentació. Es feien amics i s'ampliava la relació també. L'horitzó es feia gran en espais nous i prenia cos la sensació de fer una tasca seriosa.

La Unitat Llops-Daines, l'any 1982, va fer intercanvis amb agrupaments de la colònia Güell i el sector II de Barcelona.

Eren habituals també els intercanvis i visites entre unitats dels diversos caus comarcals. Els d'Olesa venien a Sant Just Desvern, i nosaltres anàvem a Martorell. Corrien els anys de 1983/1985.

L'any de 1984 hi va haver reunions de demarcació (caps d'Agrupament comarcals) a la pista del Cau de Sant Just Desvern i s'aprofitava l'avinentsa per oferir un petit berenar mentre es comentava l'ordre del dia.

4.2.5.- De la Parròquia-Agrupament

La integració del Cau en el Consell Pastoral de la parròquia vingué donada perquè d'acord amb els nous temps d'obertura eclesial (coincidint amb l'època de la transició democràtica, i l'Assemblea Diocesana), es veia convenient que les veus dels diversos estaments que es movien dins o al voltant de la parròquia, tinguessin representació en el Consell.

El Cau, vinculat a la parròquia a través dels espais comuns per un costat, i per l'altra la relació en el temps amb els mossens, vam creure adient formar part d'aquest Consell. El titular de la parròquia en aquells anys era mossèn Miquel Alairach.

Dins de la representació del Consell Pastoral, de cara als joves hi havia, a part del Cau, la JOBAC (Joves obrers de barris cristians i populars, de recent creació). Val a dir, però, que el moviment escolta confessional (Delegació Diocesana d'Escoltisme) té en el seu organigrama de funcionament un responsable espiritual en cada demarcació, el qual és l'encarregat de portar a terme la tasca de formació i atenció espiritual personal. Així, la nostra demarcació del Baix ha disposat des de sempre del consiliari (persona

Campament d'estiu a la Pica d'Estats. Pioners-Caravel·les. Curs 1983-84. Ja hem fet el cim.(Col·lecció Núria García)

responsable a l'escoltisme de la formació cristiana del moviment escolta), que ha estat renovat d'acord amb l'Estatut del Moviment a través de les assemblees.

En aquesta tasca de representació al Consell Pastoral de Sant Just Desvern, els pares es varen oferir a fer-la, recordem Maria Lluïsa Llanta com la primera representant durant una colla d'anys. Una feina, doncs, d'estar a les reunions, de donar informació de les tasques dels nois/noies, dels seus projectes, de participar de les inquietuds i problemes dins la parròquia. Un enriquiment mutu, sens dubte, entre les persones d'aquest col·lectiu.

4.2.6.- De la campanya forestal

Data de l'any 1981 i va ésser una proposta dels serveis de la Regidoria de Medi Ambient. Consistia a situar un grup de trucaires a dalt de Collserola (en front de la vall de Sant Just Desvern i a l'esquena del coll de Sarrià). Durant un seguit de dissabtes, tota una colla (recordem entre d'altres Pere de Paz i Llorenç Sanjuan) pujava a primera hora a peu a la collada i amb uns

prismàtics casolans muntaven el servei de vigilància. La seva missió era alertar l'Ajuntament al més ràpidament possible, en cas de guaitar algun incendi.

4.2.7.- Del festival Eurofolk

Any 1983. Aquesta activitat vingué directament de Minyons Escoltes-Guies Sant Jordi. Consistia a celebrar un macrofestival en què intervenien tot un seguit d'agrupaments de tot Catalunya. En aquest festival venien escoltes de tot el continent europeu i a Sant Just Desvern es va proposar l'acollida del grup de Grècia. Es varen muntar unes tendes a can Ginestar, en les quals varen pernoctar durant la seva estada a Catalunya. Allí es varen fer els àpats comunitaris (encara recordem l'àpat preparat pels pares de l'Agrupament) i també, és clar, el foc de camp i les cançons i danses on va participar tothom (vàrem tenir ocasió de ballar els "Sirtaki", conduïts per les companyes gregues). Recordem Josep Maria Pino i Mercè Castellví lligant tots els caps entre Llúria i Bonavista. Despeses, horaris, activitats, desplaçaments, àpats, permisos, relacions personals, pressupostos i costos monetaris...

4.2.8.- De les sortides fora de sèrie

Any 1981/1982. Branca de Pioners-Caravel·les, sortida de bicicletes per la Costa Brava. Durant el curs, la preparació de cada bicicleta, les alforges i triar el recorregut amb cura, triar llocs adients per dormir...

Anys 1982/83, els trucaires realitzen una sortida a Menorca amb un tàndem per a vuit persones, construït per ells mateixos amb peces de bicicleta velles, aconseguides al ferraller, amb tres setmanes de temps. L'artefacte consistia en 2 tàndems de 4 persones posats en paral·lel i units amb ferros i una xarxa per portar-hi l'equipatge. Amb aquest tàndem, vàrem recórrer l'illa de Menorca, escollida entre d'altres per les seves especials condicions de relleu físic.

Va ser una sortida molt divertida, on vam passar molta calor, perquè a Menorca aquell any, hi havia mancança d'aigua potable, i a més vam agafar la majoria de les carreteres en obres.

Una anècdota divertida d'aquella sortida va ser quan vam arribar a Ciutadella. En aquesta ciutat, hi ha una plaça al centre, on arriba la carretera i on hi ha totes les terrasses dels cafès. Quan vam arribar a la plaça, tothom es va aixecar i va aplaudir-nos, ja que ens havien vist pel camí i en aquell moment ens veien arribar cansadíssims.

D'altres anècdotes, per exemple, algun japonès i algun alemany van començar a fer fotografies al tàndem i fins i tot varen donar targetes per comunicar-nos, si es decidia patentar la idea.

Posteriorment varen dir que havíem sortit en una publicació d'un diari local de l'illa, però mai el vàrem arribar a veure.

Després de recórrer 200 km per tota l'illa i aguantar vuit persones amb el seu equipatge, el tàndem, en arribar aquí a Sant Just Desvern, va fer figa. Però es va comportar durant tota la travessa.

Aquest tàndem va participar en algunes diades de la bicicleta a la ciutat de Barcelona. Finalment va restar en un costat de la pista durant temps i va ésser cedit a un agrupament de Barcelona.

CAMP D'ESTIU a MENORCA (1985).

Els Llops-Daines realitzaren un *Extra-Job* de venda de números per poder finançar una part del campament d'estiu. Es va fer un concurs de dibuix entre els nens i les nenes sobre la portada del dossier dels campaments. A l'illa es feren moltes descobertes, amb visites tant de l'entorn com de l'interior dels pobles i dels llocs més importants, com també d'indústries, fàbriques de sabates i gelats, en concret "La Menorquina".

A més de les activitats pròpies de campament es ferèn unes petites olimpíades i s'aprofità el fet d'estar en una illa amb força estades a la platja. Tots els nens i nenes que participaren al campament tornaren amb la promesa escolta, tot baixant les escales de l'avió orgullosos de lluir el seu fulard i una samarreta que compraren igual per a tots.

CAMP D'ESTIU al DELTA DE L'EBRE.

Entre els dies 2 i 13 d'agost de 1985, els Ràngers i les Noies Guies acamparen a la finca Bonos del poble de la Cava, on feren una bona amistat amb el seu amo l'oncle Ramon, que els va ensenyar la vida dels camps d'arròs

i els va donar l'oportunitat de poder-lo ajudar en un dels pocs camps artesanals que restaven al delta. El camp d'estiu fou una interessant descoberta del delta amb bicicleta, però que començà amb una infinitat de problemes per embarcar les bicicletes a l'estació de Sants i dos dies després d'arribar a Amposta tingueren un accident quan la guàrdia civil atropellà l'Imma Cortès que hi assistia d'intendentia i que hagué d'anar amb motocicleta. Tot i aquest començament tan poc prometedor, fou un campament molt reeixit, on malgrat els mosquits i la torradora del sol que queia, els nois i les noies van gaudir de valent. El campament portà feina durant tot el tercer trimestre, que es dedicà a la seva preparació amb l'aprenentatge de les tècniques següents: confecció de motxilles per a les bicicletes i construcció de neveres portàtils, varen fer un taller de bicicletes, que consistia a cercar cicles per a tots i adobar-los, a la vegada van aprendre a canviar rodes punxades, cadenes. A banda, construïren un carro/cicle que pogués carregar el material per a la cuina, les tendes i per anar a la compra, el qual era conduït per un monitor. També van aprendre el mecanisme i la circulació amb bicicleta. Els preparatius es van completar amb tallers de dietètica, tenint en compte l'activitat i esforç físic diari i l'aliment necessari per realitzar-lo, el taller per fer el recorregut i senyalar els llocs d'interès ornitològics i d'altres, establir una finalitat del lloc escollit i d'altres. Una de les finalitats del lloc escollit fou l'estudi de l'hàbitat natural del delta, els ocells de les llacunes, els peixos i crustacis, entre d'altres.

CAMP D'ESTIU

Al pantà de Boadella, realitzat pels Pioners-Caravel·les. Acamparen a prop dels Pioners-Caravel·les de l'Agrupament Sant Jordi d'Esplugues. Es realitzaren diverses travesses pel pantà amb raiers.

4.2.9.- De les altres activitats

Anys 1981/1982. Podem destacar entre d'altres la cursa de karts que organitzava l'Agrupament. Els Ràngers-Noies Guies varen fer un kart gegant com cada any, aquesta vegada era un *troncomòbil*. La branca de Pioners-Caravel·les organitzà per Sant Just al Carrer una kermesse. A més, aquesta branca durant la cursa portava el servei d'entrepans.

Per Nadal *restolines* i nadales a la llar d'avis Nostra Senyora de Lorda i una trobada general de trucs a nivell de demarcació per a desbrossar muntanya.

Aquest curs, la Branca de Truc es va separar i va formar 2 trucs, amb activitats diverses com la partida d'escacs gegants entre els batlles de Sant Just Desvern i de Sant Joan Despí, a la plaça Jacint Verdaguer (Rentapeus) i el muntatge d'activitats i proves escoltes a Can Ginestar a l'acampada urbana.

Anys 1982/1983, la Unitat Llops-Daines arriba fins als 20 nens i per Nadal fan un pessebre vivent. També es va fer un Taller d'Astrologia a Canet de Mar i una gimcana de descoberta per Sant Just Desvern.

Any 1983. Hi ha inundacions a València i un grup de 6 persones del Truc fan un servei de voluntariat a Carcaixent en tasques d'ajut humanitari.

Any 1983. La darrera cursa gegant d'*scalèxtric*, amb 33 participants.

Anys 1983/1985. Acollida a la Branca de Ràngers-Noies Guies (caps: Consol Cortès, Núria Garcia i Mercè Castellví) de Jenaro, un noi amb síndrome de Down de 19 anys, que va començar a freqüentar el cau els dissabtes. Els nois-noies acolliren amb naturalitat el nou company i en general estaven molt atents a la forma d'ésser de Jenaro. Els caps feien el possible per aprendre en la nova relació, assessorats per un professor del Centre Pilot de Psicologia Terapèutica i també en converses amb els pares del noi.

Jenaro va participar en els camps d'estiu i en el camp de la Nou del Berguedà, on intentà pujar corda, fer tirolina i treballar en instal·lacions, neteges del camp... Els companys li valoraven l'esforç i compartien les seves dificultats.

Creiem que el Cau va representar per a Jenaro un reforçament personal i social, i el grup va treballar valors com els de la solidaritat i la comprensió de fets diferencials.

4.3.- Dels agraïments i records

És just fer constar l'agraïment als pares dels nois-noies del Cau per la seva col·laboració en el muntatge d'infraestructures dels caus i acampades, en el Consell Pastoral, en el transport i d'altres.

A can Gelabert per deixar-nos la masia per celebrar el Nadal *restolines*, amic invisible, representacions...) i d'altres activitats.

A la Lluïsa Morera i el seu marit, Jordi Raventós, per les diverses col·laboracions puntuals i acolliments dels nostres joves, com també per deixar-nos les seves plantes en diversos actes que ens representaven.

I de ben segur a moltes d'altres persones, entitats i amics: el nostre reconeixement.

D'altra banda, no podem deixar passar el fet dolorós de la prematura desaparició de Jordi Robles, Pioner i col·laborador amb els seus caps en els consells. Jordi anava a fons en els seus deures. Era un noi que estimava totes les persones amb qui tractava. Especialment sentia un afecte que manifestava sempre vers els seus pares i germans.

Jordi, no t'oblidarem.